

Lehtorin kesä

JARI AALTO

Kesäloman alkaessa sulloin kiireimmän kaupalla kesätarpeiston kassiin ja kaasutin kohti Suomen suvea. Perillä auton uumenista löytyi kaikkea tarpeellista kuten sandaaleja, taimia, pari koiraa ja pino pukkareita. Sateen jumalatar Esterin kademielestä kiittolli- sena saatoin hyvillä mielin ve- tää tuvan oven perässäni kiin-

ni. Sateen ropina ja palavien koivuhalkojen tuoksu peittivät alleen ikävät tosiseikat kuten epäkuntoisen ruohonleikkurin, koulutusleikkaukset ja yhteiskuntasopimuksen. Kun lordi Peter Wimsey sitten selvitti, että juuri tohtori Penberthy oli sujauttanut myrkkypilleriin paha aavistamattomalle kenraalille, alkoivat minun epäilykseni vasta herätä. Mitä tuolla ulkona on oikein tekeillä? Ovatko vihreät miehet ottaneet haltuunsa Karjalohjan? Ovatko viattomat kansanedustajat joutuneet poliittisen ajohahdin uhreiksi? Sateen sumentamista ikkunoista ei näkynyt vastausta. Kun oveen sitten kolkutettiin, kaivauduin syvemmälle vällyjen alle – ”nimeni on mustalla listalla”.

Mutta se olikin vain Perjantai mukanaan Hesari ja iPad. Ne kertoivat hirviöistä, joiden rinnalla Viiltäjä-Jack, Baskervillen koira ja professori Moriarty ovat pikkutekijöitä. Pelon vallassa hylkäsimme lautamökkimme ja pakenimme Britanniaan. Lukemieni teosten perusteella se vaikutti mukavalta paikalta maksukykyiselle eskapistille. Sikäläinen alkuperäisväestö otti meidät ystävällisesti vastaan, mikä on mielestäni enemmän kuin vastuupakolaiset ansaitsevat. Ehkäpä se johtui siitä, että saavuimme lentokoneella emmekä kumiveneellä. Emme viitsineet pohtia asiaa sen enempää, vaan solahdimme meille varat-

tuun osaan yhteiskunnassa, jossa jokainen tietää paik- kansa. Vakuutuimme pian, että on aivan järkevää jättää maat ja arvonimet kuuluvat vanhimmalle pojalle ja että tyttären tehtävä on solmia hyvä naimakauppa. Erään linnan puistossa olevassa kyltissä kehoitettiin rahvasta varomaan leikkivää nuorta

lordia, joka saattaa törmätä vuokra-auton alle. Osattomista pikkusiskoista ei mainittu. Myötäjäisten turvaamiseksi ostimme nuorten neitien vanhemmilta muutaman purkin marmeladia, jonka pääsisältönä olivat lady Sylvian omin käsin lohkomat Sevilla-appelsiinit.

Hyvä tuulemme alkoi hiipua kun eräänä päivänä kiinnitimme huomiota saarelaisten taipumukseen hölvätä jokseenkin kaiken keittiöstä saapuvan ketsupilla tai HP-kastikkeella. Aloimme kaivata kotimaan perinneruokia kuten grillitassuja ja rohkenimme kotiin. Siellä minua odotti rehtorin lähettämä kirje. Kirjeessään rehtori kehotti tutustumaan lukion uutta opetussuunnitelmaa koskeviin asiakirjoihin, minkä teinkin. Lukemani vaikutti niin tutulta, että minun piti pysähtyä ja tarkastaa päiväys. Kun pääsin kohtaan, jossa lausuttiin työelämätaidoista ja demokratiakasvatuksesta, aloin epäröidä. Luovutin kohdassa, jossa puhuttiin digitaliksesta. Ahaa, se olikin digitalisaatio. Mieleni teki työntää sormeni töpseliin. Ehkä on parasta, että opiskelijat yhdessä luovat tietoa tutkimuksensa pohjalta. Ehkäpä olisi peräti parasta, että he määrittelisivät tutkimuskysymyksetkin itse. Minä voisin kasvattaa ruusuja tai opettaa koiria antamaan tassua.

Kirjoittaja on HYOL:n puheenjohtaja.